

Fay

Aandachtig kijkt het meisje naar het papier waar ze met een rode pen, een beetje onbeholpen nog, op heeft getekend. Het lijkt steeds beter op het plaatje in het sprookjesboek dat ze van haar moeder heeft gekregen. Tevreden met het resultaat legt Fay het aan de kant.

Iedereen dacht dat ze nog in diepe slaap was op het moment dat ze besloten een hapje te gaan eten. Maar ze was net wakker en ze hoorde nog hoe de buitendeur met een zachte klik werd gesloten. Ze besloot op zoek te gaan naar tekenpapier. Tekenzen is wat Fay het liefste doet. Ja, ze vindt het wel hartstikke moeilijk. Soms weet niet iedereen wat het voorstelt. Grote mensen vindt ze soms wel heel erg dom; zelf weet ze altijd wat het is, denkt ze.

Fay was vanmiddag wel heel erg verbaasd dat ze ging logeren. Haar moeder heeft er niet met haar over gesproken. Ze vindt het wel heel erg jammer dat mama zelf niet mee kon. Een beetje spannend vindt ze het wel. Ze is niet gewend zonder haar moeder weg te gaan. Zij brengt haar ook elke dag naar school. Vanmiddag kwam ineens iemand anders Fay ophalen omdat haar mama onverwachts naar het ziekenhuis moest. Ze wist helemaal niet dat dit een oom van haar is. Ze vindt het wel grappig dat ze een beetje op hem lijkt. Toch wel raar dat hij het over papa had. Casper is wel met mama, maar hij is toch niet echt haar papa? weet Fay zeker.

Hij vertelde Fay niet waar hij woont, maar het duurde veel langer dan ze had verwacht. Gelukkig kreeg ze wel wat te drinken. Daarna viel ze al gauw in slaap. Ze vindt het helemaal niet erg dat ze een paar nachtjes ergens anders moet logeren. Ze vindt haar mama hartstikke lief. Die leest haar vaak voor en knuffelt haar altijd.

En Casper? Nee, de man waar mama mee is, houdt niet zo van knuffelen. Hij knijpt Fay soms heel gemeen in haar arm. Ze snapt niet waarom. Hij doet altijd alsof zij stout is en straf heeft verdiend. Wanhopig vraagt ze zich dan af wat ze verkeerd heeft gedaan. Als er anderen bij zijn, doet hij wel aardig tegen haar. Ze vindt het heel erg verwarrend dat zijn stemming zo snel kan omslaan. Dat hij zich heel berekenend gedraagt, is iets waar zij geen besef van heeft. Ze vindt hem niet zo leuk. Stiekem is Fay zelfs een beetje bang voor hem en ze ontloopt hem zo veel mogelijk.

Gelukkig kon ze Hannes meenemen. Hannes is een naam uit de ver-

haaltjes die haar moeder haar altijd voorleest. Deze keer weet Fay zelf heel goed dat ze een beetje ondeugend is geweest, want eigenlijk mag ze helemaal niet met Hannes spelen.

Haar opa heeft een grote glazen kast vol met knuffels waar zij niet aan mag komen. Raar vindt ze dat. Haar moeder heeft haar geleerd dat ze haar speelgoed altijd eerlijk met andere kinderen moet delen. Ze bedenkt dat ze, behalve haar opa, geen andere grote mensen kent die nog met een knuffel spelen. Toen ze vanochtend zag dat de deur van de kast openstond, kon ze de verleiding niet weerstaan. De glinsterende donkere groene ogen hadden haar al zo vaak betoverend aangestaard dat ze deze kans niet kon laten lopen. Ze wenkten Fay dichterbij te komen. Een stemmetje in haar hoofd fluisterde, nee smeekte haar 'toe maar, Fay, neem me maar mee'.

Fay stopte Hannes snel onder het setje reserve kleren in haar roze Mickey Mouse rugtas. Ze is dan wel bijna zeven, maar – als ze druk is met spelen – heeft ze nog vaak een ongelukje. Dat haar onbekende oom heel tevreden keek wanneer hij de kleren ontdekte, is haar volledig ontgaan.

Ze vond het allemaal wel erg vreemd toen ze wakker werd. Ze herkende helemaal niet waar ze was en ze had ook een beetje hoofdpijn. Haar moeder zegt altijd tegen haar dat je hoofdpijn krijgt als je te lang slaapt. Nou, zegt ze hardop: "Dan heb ik zeker al heel erg lang geslapen. Daarom weet ik niet meer hoe ik hier ben gekomen." Helemaal tevreden met haar tekening en met zichzelf gaat Fay terug naar bed. Voor de zekerheid schuift ze Hannes zo ver mogelijk onder het bed.

"Daar vindt opa jou niet, hoor, Hannes."

Samuel

Samuel rijdt tegen drie uur in de middag, onnodig vroeg, richting het revalidatiecentrum om Jasper op te halen. Tot vier uur houden ze hem immers nog wel bezig. Tegelijk wil hij geen aanleiding geven voor gemopper door te laat te komen. Wanhopig vraagt hij zich af of het tussen hem en zijn zoon ooit weer goed zal komen. Barbara praat veel met hem, maar effect lijkt dat nog niet te hebben.

Iedereen raadt Samuel aan om met de bestuurder van de camper te praten. Hij ziet er geen heil in en bovendien durft hij de confrontatie niet aan. Heel bewust heeft hij de schadeafhandeling overgelaten aan een collega van het verzekeringsbedrijf waarvoor hij werkt. Het bedrijf dat de camper verhuurde, heeft nog wel heel attent een kaart gestuurd.

Van de bestuurder zelf heeft hij taal nog teken gehoord. Ja, dat die ontkende geremd te hebben, heeft hij van zijn collega wel meegekregen. Op de dag zelf heeft hij de bestuurder ook niet gezien. Alles wat hij weet is dat die, hoe onwaarschijnlijk dit ook lijkt, niets heeft vernomen van het drama dat zich achter hem afspeelde. De eindconclusie was tenslotte dat Samuel als veroorzaker van het ongeval werd aangewezen. Samuel had niet de behoefte, laat staan de kracht, er tegenin te gaan. Voor Jasper was dit genoeg bewijs om hem de schuld geven van zijn moeders dood. Dat de ontkenning een leugen kan zijn om jezelf vrij te pleiten, komt blijkbaar niet in hem op. Laat staan zijn vader het voordeel van de twijfel te gunnen. Samuel voelt zich toch al schuldig en doet geen enkele poging Jasper te overtuigen van het tegendeel.

Samuel is de straat nog niet uit, als hij bedenkt dat er tijd genoeg is om nog even naar de Lisdodde te rijden. Barbara's argument dat een kind verdrietig is als zijn knuffel weg is, herkent hij maar al te goed. Het van verdriet schokkende lijfje van de kleine Jasper ziet hij nog voor zich. Veel nut vindt hij het nu niet meer hebben, laat staan dat hij er zin in heeft. En waar hij absoluut geen trek in heeft, is als ze met hem over het ongeluk en de dood van Birgit wil praten. Herinneringen ophalen is tot daaraantoe, maar vooral de medelijdende blikken vindt hij onverdraaglijk.

De Lisdodde blijkt niet de meest florissante omgeving te zijn. Samuel beoordeelt het als een straat met sociale huurwoningen waar het persen-